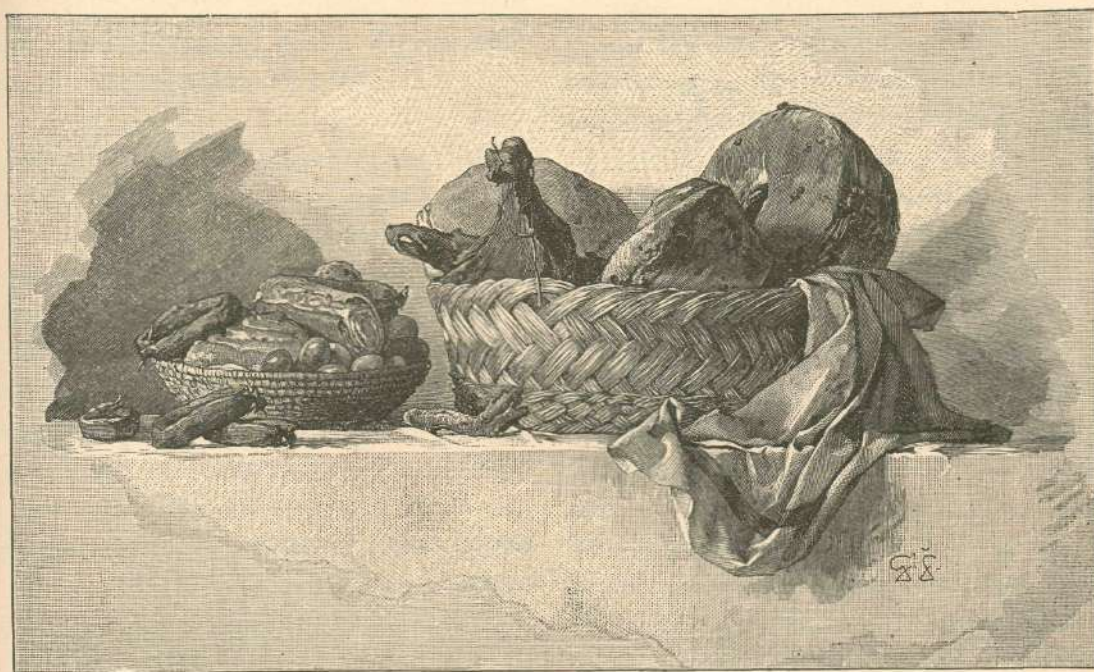

svoje hrumne in nesramne veselice. Sin je pil, sin je pel in se razuzdano veselil očetove smrti, saj je bil uverjen, da napoči sedaj zanj dôba slobodnega življenja, slobodnega in neizmernega popivanja, brez opominov in prošenj skrbnega očeta.

Tiha noč se je umikala belemu dnevu. Zvezde so bledele in izginjale, mesec je lezel za gore, jutranje nebo se je jasnilo in rmenilo, zvonovi so naznažali mlado jutro. Takrat se pred Čamp-

ljevo krčmo v Pusti Dragi vzbudi naš znanec Jerom. Mêl si je zaspane oči in ugibal, kje je. Ko dobro izpregleda in opazi okolico, znano hišo in poleg sebe svojega sinočnjega tovariša, spomni se vsega. Čudno se mu ni zdelo, da se je vzbudil na taki postelji, zakaj bil je že vajen vsega; potiplje se pa v žepu za mošnjico. Najde jo res, toda bila je prazna: naj jo je še tako obračal, našel ni ničesar. Krepka kletvica je bila njegova jutranja molitev, in če bi se bila

«Velikonočni blagoslov». (Narisal Juri Subic.)

njegova želja res izpolnila, pogreznil bi se bil v tistem hipu sleparski krčmar Čampelj v neizmerno peklensko žrelo. Žal je bilo Jeromu za denarce in premišljal je, koliko je zapil. Toda ni se mogel spomniti. Kazalo mu ni drugega, kakor iti domov, da dobi tu kaj denarja, saj je vedel, da mu ne zaupa v vsej Krájiní noben krčmar niti bora. Vstane in prevalí berača, hoteč ga prebuditi. Berač nekaj zamomlja in spi dalje.

«Aló, malhar, ňa noge! Oprtaj vrečo in pojdi za kruhom! Vse imaš prazno, malho, mošnjico in želodec», zavpije mu na uho Jerom.

Toda dedca ne premoti vpitje prav nič.

«Stara goba je popila več vina, kakor jaz. Čakaj, malhar, drugič ti že pokažem, kako se pije na ptuj račun!»

Po teh besedah Jerom odide po poti v Korita. Nič ni bil dobre volje. Glavo je imel težko od zaužite pijače, lačen je bil in denarja ni imel več. Domov